

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. w P. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, iż pozwany Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) Spółka jawna w R. ma zapłacić kwotę 164.229,92 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 4.561,92 złotych od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
- 13.176,00 złotych od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
- 34.025,18 złotych od dnia 17 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- 20.268,14 złotych od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 21.891,60 złotych od dnia 22 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 23.049,36 złotych od dnia 4 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 24.829,90 złotych od dnia 21 października 2015 roku do dnia zapłaty,
- 22.427,82 złotych od dnia 4 października 2015 roku do dnia zapłaty.

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodowej spółki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 2-3 akt).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 24 marca 2016r. (sygn. akt XGnc 272/16) Sąd uwzględnił powództwo zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłat wydany w postępowaniu upominawczym k. 76 akt).

Pozwany złożył **sprzeciw** od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi X Wydział Gospodarczy z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt X GNc 272/16, który został doręczony pozwanemu dnia 15 kwietnia 2016 r. i wniósł o:

1. oddalenie powództwa w całości,
2. skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego,
3. rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanego,
4. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przepisanych (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 81-87 akt).

Pozwany podniósł, że dnia 12 lutego 2016 r. jego pełnomocnik wystosował do pełnomocnika powódki pismo procesowe, w którym zwrócił się z prośbą o przedłużenie terminu spłaty zobowiązań o kolejne 3 miesiące tj. do dnia 15 maja 2016 r. z uwagi na trudną sytuację finansową pozwanego. Pozwany miał nadzieję, iż przedłużenie terminu pozwoli na polubowne zakończenie sprawy bez potrzeby ingerencji Sądu i spłatę istniejącego zadłużenia. Na powyższe pismo powód nie odpowiedział, kierując jednocześnie pozew w postępowaniu upominawczym do tutejszego Sądu. Pozwany kontaktował się telefonicznie z pracownikami powoda odpowiedzialnymi za kontakty z klientami, przedstawiając im rzeczywistą, trudną sytuację firmy oraz proponując polubowne rozwiązanie sprawy.

Dodatkowo, odnosząc się do ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 29 stycznia 2016 roku, pozwany wskazał, że wyszczególnione w wezwaniu faktury VAT nr (...) oraz faktury VAT o nr (...) nie były wymagalne, termin płatności przedmiotowych faktur mijał odpowiednio w dniu 14 lutego 2016 roku oraz 15 lutego 2016 roku.

Pozwany podkreślił, że pomimo wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, jest nadal przekonany o słuszności przeprowadzenia mediacji, która umożliwi wypracowanie wspólnego kompromisu i uregulowanie należności bez potrzeby angażowania komorników sądowych i zasądzenia od pozwanego dalszych kosztów (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 81-83 akt).

W piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2016r. (data wpływu) powód cofnął pozew wraz zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 47.257,72 zł z uwagi na zapłatę tej kwoty przez pozwanego, w pozostałym zakresie podtrzymał żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od kwot uiszczonych w ramach wpłaty, tj. od kwoty 24.829,90zł za okres od dnia 21 października 2015r. do dnia 16 maja 2016r. i od kwoty 22.427,82zł za okres od dnia 4 października 2015r. do dnia 16 maja 2016r. Wniósł, także o zasądzenie od pozwanego kwoty 116.972,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 4.561,92 złotych od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
- 13.176,00 złotych od dnia 15 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
- 34.025,18 złotych od dnia 17 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 20.268,14 złotych od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
- 21. 891,60 złotych od dnia 22 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;
- 23.049,36 złotych od dnia 4 listopada 2015 roku do dnia zapłaty.

Powód wniósł o oddalenie wniosku pozwanego w przedmiocie skierowania sprawy do postępowania mediacyjnego, jako bezzasadnego i zmierzającego do przedłużenia postępowania (pismo procesowe powoda k. 91-92 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z o.o. w P. jest wpisany do KRS-u pod numerem (...) (dowód: wypis z KRS k. 7-13 akt).

Pozwany Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) Spółka jawna w R. jest wpisany do KRS-u pod numerem (...) (dowód: wypis z KRS k. 14-19 akt).

Strony procesu pozostawały w stałych stosunkach handlowych. W dniu 1 czerwca 2009 roku w P. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jako producentem a Przedsiębiorstwem Handlowo-Usługowym (...) Spółką Jawną z siedzibą w R. jako dystrybutorem została zawarta umowa o dystrybucję nr (...).

Zgodnie z §1 umowy, jej przedmiotem była sprzedaż, dystrybucja, dostarczanie oraz promowanie produktów diagnostycznych, tzn. ciśnieniomierzy i termometrów, określonych w załączniku nr 1, nie podlegających refundacji w trybie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, znajdujących się w ofercie handlowej producenta, w oparciu o zasady uzgodnione przez strony w niniejszej umowie. Umowa regulowała podjęcie wzajemnej współpracy mającej na celu stworzenie atrakcyjnej oferty handlowej, prowadzącej do wzrostu sprzedaży produktów opisanych w ust. 1, dostosowanie struktury asortymentu do potrzeb rynku oraz upowszechnienie wizerunku (...) Sp. z o.o. Dystrybutor miał występować jako niezależna firma w stosunku do producenta, jak i klientów. Dystrybutor mógł nabywać produkty producenta na własny użytek.

W umowie ustalono, że dystrybutor będzie nabywał i prowadził dystrybucję produktów opisanych w ust. 1 we własnym imieniu i na swój własny rachunek na terytorium województw: (...), (...), (...) oraz (...) (terytorium). W okresie obowiązywania niniejszej umowy dystrybutor nie mógł ustanawiać w zakresie sprzedaży produktów opisanych w ust. 1 żadnych dalszych dystrybutorów, ani prowadzić jakichkolwiek form współpracy handlowej z innymi osobami

trzecimi spoza terytorium oraz miał jedynie sprzedawać i dostarczać produkty stronom trzecim działającym w obrębie terytorium.

W § 2 umowy strony ustaliły zasady określania ceny zakupu, w § 3 składanie i realizację zamówień, w § 4 odbiór produktów i reklamacje. W § 5 umowy strony określiły termin i formę płatności.

Strony zgodnie określiły, że na dostarczone przez producenta produkty obowiązywał będzie 60-cio dniowy termin płatności, liczony od daty wystawienia faktury VAT. Zapłata za produkty następować będzie w formie przelewu bankowego na konto producenta prowadzone w C. Handlowym w W. Nr (...). Dystrybutor upoważnił producenta do wystawienia faktur VAT bez jego podpisu. Strony ustaliły, iż łączna wartość wymagalnych i niewymagalnych wierzytelności z tytułu dostaw produktów nie może przekroczyć kwoty 300.000 zł brutto. W przypadku, gdy wartość wymagalnych i niewymagalnych wierzytelności z tytułu dostaw produktów przekroczy kwotę określoną w ust. 4 lub realizacja złożonego przez dystrybutora zamówienia spowodowałaby, iż łączna wartość wymagalnych i niewymagalnych wierzytelności z tytułu dostaw produktów przekroczy kwotę określoną w ust. 4, producent miał wstrzymać dostawy lub zrealizować zamówienie wyłącznie do wysokości kwoty wskazanej w ust. 4, natomiast w zakresie pozostałej części zamówienia wstrzymać dostawy.

W przypadkach wskazanych w ust. 5 paragrafu 5 umowy, dostawa wstrzymanej części zamówionych produktów, których wartość przekraczała kwotę wskazaną w ust. 4, mogła nastąpić wyłącznie po wcześniejszym dokonaniu przez dystrybutora zapłaty gotówką lub przelewem na rachunek bankowy producenta ceny za zamówioną dostawę produktów. Producent miał prawo do zmiany kwoty wskazanej w ust. 4. Producent zobowiązał się do poinformowania dystrybutora o zmianie kwoty wskazanej w ust. 4 z wyprzedzeniem 14 dni przed datą planowanej zmiany.

W przypadku nie uregulowania przez dystrybutora w terminie należności za zakupione produkty, producent zastrzegł sobie, w szczególności prawo do:

- nie realizowania dalszych zamówień składanych przez dystrybutora;
- skrócenia terminu płatności na zamawiane przez dystrybutora produkty;
- odmowy wydania produktów do czasu uiszczenia należności za zakupione wcześniej produkty;
- nie stosowania rabatów na nabywane przez dystrybutora produkty do czasu spłaty wszystkich należności przez dystrybutora względem producenta.

Producent miał prawo wstrzymania dostawy w każdym przypadku opóźnienia się przez dystrybutora w zapłacie za jednostkową dostawę potwierdzoną fakturą VAT bez względu na wartość zobowiązania powstałego z tytułu powyższej dostawy.

Zgodnie z § 15 umowa została zawarta na czas nieokreślony i weszła w życie z dniem 1 czerwca 2009r. Strony przewidziały możliwość wypowiedzenia umowy z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

W § 16 strony postanowiły, że wszelkie spory mogące wyniknąć przy realizacji umowy będą rozstrzygane przez strony polubownie. Natomiast gdyby polubowne załatwienie sporu okazało się niemożliwe, spór poddany zostanie rozstrzygnięciu sądom powszechnym właściwym ze względu na siedzibę producenta (dowód: umowa z załącznikami k. 24-36 akt, aneks do umowy z dnia 1 czerwca 2009r. k. 37 akt).

Pozwany wyraził zgodę na otrzymanie faktur w formie elektronicznej k. 71 akt).

Na podstawie wskazanej umowy pozwany jako dystrybutor nabywał od powodowej spółki jako producenta produkty diagnostyczne np. ciśnieniomierze i termometry, za które zapłata miała następować na podstawie faktur VAT wystawianych przez powodową spółkę. Za dostarczone wyroby medyczne- produkty diagnostyczne powodowa spółka wystawiła pozwanemu faktury VAT

nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) na łączną kwotę 164.229,92 złotych. Faktury zostały doręczone stronie pozwanej (dowód: faktury VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)) wraz z listami przewozowymi k. 42-70 akt).

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie regulował w terminie swoich wymagalnych zobowiązań wynikłych z tytułu sukcesywnie dostarczanych towarów, powód wysłał do strony pozwanej 4 monity, a pełnomocnik powoda pismem z dnia 29 stycznia 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 29 stycznia 2016 roku k. 20, monity k. 22-23 akt).

Pozwany jako dystrybutor nie kwestionował swoich zobowiązań względem powoda jako producenta. W związku z doręczeniem ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty kwoty 164.229,92 złotych na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., pozwany zwrócił się z prośbą o przedłużenie terminu spłaty zobowiązania o 3 - miesiące tj. do dnia 15 maja 2016 r., z uwagi na swoją trudną sytuację finansową. Jednocześnie podkreślił, iż brak spłaty zadłużenia nie wynika ze złej woli, lecz z przyczyn od niego niezależnych, jakimi są aktualne problemy finansowe. Przedłużenie terminu miało umożliwić pozwanemu uregulowanie należności i polubowne zakończenie sprawy bez potrzeby ingerencji Sądu. Pozwany biorąc pod uwagę długoletnią, harmonijną i dotychczas bezkonfliktową współpracę pomiędzy stronami, liczył na polubowne zakończenie sprawy (dowód: pismo pozwanego z dnia 12 lutego 2016r. z dowodem nadania k. 85 akt).

W dniu 16 maja 2016 roku pozwany wpłacił na rachunek bankowy powodowej spółki kwotę 47.257,72 złotych tytułem zapłaty należności głównej z faktur VAT nr: (...) i (...). Pozwany dokonując zapłaty ww. faktur VAT, nie uiścił jednak powodowej spółce odsetek ustawowych od nieterminowych wpłat. Powód wystawił noty odsetkowe (dowód: noty odsetkowe k. 93, 94 akt).

Między stronami nie toczyło się postępowanie mediacyjne, ani inne postępowanie pozasądowe (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy. Niemniej jednak w niniejszej sprawie dokumenty prywatne nie zostały skutecznie zakwestionowane co do autentyczności i wiarygodności przez stronę pozwaną i były dla Sądu źródłem wiedzy o okolicznościach związanych z realizacją umowy dystrybucji przez obie strony procesu.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla

oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

Dokumenty prywatne znajdujące się w aktach sprawy oceniane kontekście logiki i doświadczenia życiowego pozwalały na dokonanie ustaleń zgodnie z twierdzeniami powoda. Przez fakty w rozumieniu art. 6 k.c. należy rozumieć wszelkie okoliczności, z którymi normy prawa materialnego wiążą skutki prawne, w tym więc powstanie i treść stosunku prawnego. Uwzględniając treść tego przepisu wierzyciela dochodzącego od dłużnika spełnienia świadczenia obciąża ciężar wykazania przysługującej mu wobec dłużnika wierzytelności, tj. wykazania wszystkich faktów, z którymi właściwe przepisy materialne wiążą powstanie wierzytelności o określonej treści rozmiarze. Faktura, która może spełniać także różne funkcje na płaszczyźnie cywilnoprawnej (wezwania do zapłaty, pokwitowania itp.) jest powszechnie uznawana za jeden z dowodów, w oparciu o który sąd może samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku prawnego łączącego strony, a w konsekwencji mający znaczenie dla ustalenia istnienia i rozmiaru wierzytelności wynikającej z tego stosunku prawnego. Istnienie bezpośrednich dowodów, wykazujących chociażby częściowo część okoliczności istotnych dla zastosowania norm prawa materialnego właściwych dla oceny i istnienia i wysokości spornej wierzytelności, jak również dowodów przeciwnych, powinna wyłączać możliwość zastosowania domniemania faktycznego (por. wyrok SN z dnia 26 marca 2014r. (...) 312/14, LEX nr 1712826).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy, tym bardziej, że zarzuty pozwanego były ogólnikowe. (...) się jedynie na podnoszeniu złej sytuacji majątkowej i braku chęci po stronie powodowej polubownego, pozasądowego zakończenia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W zakresie cofniętego pozwu z rzeczeniem się roszczenia Sąd na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 §1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie (pkt 2 wyroku). Poza sporem jest, że pozwany dokonał zapłaty w toku procesu, bez należnych odsetek, zatem w tej części od dat wymagalności kwot z poszczególnych faktur VAT nr (...) do daty zapłaty 16

maja 2016r. zasądzono odsetki za opóźnienie (art. 481 k.c.), tj. od kwoty 24.829,90zł za okres od dnia 21 października 2015r. do dnia 16 maja 2016r. i od kwoty 22.427,82zł za okres od dnia 4 października 2015r. do dnia 16 maja 2016r. W zakresie uiszczonej kwoty 47.257,72zł pozwany jest traktowany jako strona przegrywająca spór.

Należy podnieść, że strony nie przewidziały w umowie zapisu na sąd polubowny, nie zawarły klauzuli mediacyjnej, nie przewidziały żadnych sankcji za niepodjęcie mediacji przed skierowaniem sprawy do sądu, a zapis o polubownym rozwiązywaniu sporów ma charakter postulatywny, jest to zwykła deklaracja obu stron. Podstawą do wszczęcia mediacji jest umowa stron albo orzeczenie sądu przekazujące sprawę do mediacji. Z zasady dobrowolności mediacji wynika, że mediacja na podstawie umowy powinna stanowić zasadę. Tok mediacji prowadzonej na podstawie zgodnego porozumienia stron zasadniczo jest autonomiczny w stosunku do postępowania cywilnego (wyjątek art. 202¹ k.p.c.), stąd też mediacja może być prowadzona zarówno przed wszczęciem postępowania cywilnego, w jego trakcie, a także po zakończeniu (np. co do sposobu ugodowego dobrowolnego zaspokojenia wierzyciela przez dłużnika w celu uniknięcia wszczęcia postępowania egzekucyjnego). Przepisy nie określają, czy umowa o mediację może być zawarta przed powstaniem sporu. W piśmiennictwie (m.in. T. E., R. M., M. S.) dopuszcza się zawarcie tej umowy ante litem natam zarówno w postaci tzw. klauzuli mediacyjnej w umowie innego stosunku prawnego, jak i w postaci oddzielnej umowy. Określenie przedmiotu mediacji w umowie powinno być zbliżone do określenia przedmiotu zapisu na sąd polubowny (art. 1161 § 1 k.p.c.), a więc należy wskazać przedmiot sporu lub stosunek prawny, z którego spór wyniknął lub może wyniknąć (por. R. Morek). Przedmiot mediacji post litem natam podlega sprecyzowaniu we wniosku o wszczęcie mediacji przez wskazanie w nim elementów, o których mowa w art. 183⁷ k.p.c.

Strony nie tylko nie zawarły umowy o mediację przed wytoczeniem sprawy na drodze sądowej, ale i w trakcie procesu powód nie wyrażał zgody na skierowanie sprawy do mediacji. Jak zauważa się w doktrynie (m.in. T. E., R. M., M. P., K. W.), najważniejszą cechą (zasadą) postępowania mediacyjnego jest jego dobrowolność. ***Oznacza to, że nikt - także pomimo zawarcia umowy o mediację - nie może być zmuszony do uczestniczenia w mediacji, jej kontynuowania i zawarcia ugody.*** Treść art. 183¹ § 1 k.p.c., statuując zasadę dobrowolności postępowania mediacyjnego, stanowi jednocześnie dyrektywę interpretacyjną, którą należy mieć na uwadze przy wykładni przepisów kodeksu postępowania cywilnego dotyczących mediacji.

Jak wynika z powyższego, postawa powoda przed wytoczeniem powództwa, jak w toku procesu nie może powodować dla niego negatywnych skutków procesowych.

Poza sporem, musi być także to, że powód wystosował 4 monity oraz wezwanie przedsądowe do zapłaty, a na swoją należność, której pozwany nie kwestionował co do podstawy faktycznej, podstawy prawnej, ani co do wysokości, oczekuje od kilku miesięcy. Powód nie przedłużył pozwanemu terminu do spełnienia świadczenia.

Umowa łącząca strony była szczególnym rodzajem umowy nienazwanej, określanej w literaturze i orzecznictwie jako umowa o dystrybucję towarów, zwana także umową dealerską. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 1997 r., I KKN 52/96 (OSNC 1997/6-7/78), umowa o dystrybucję towarów jest umową, w której określony przedsiębiorca umocowuje inną osobę do sprzedaży na oznaczonym obszarze lub u oznaczonych odbiorców, na zasadzie wyłączności dostarczonych jej towarów, przy czym sprzedaż odbywa się w imieniu tej osoby i na jej rzecz, ale często na warunkach określonych przez przedsiębiorcę i pod jego nadzorem. Podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy jest dostarczanie dealerowi towarów i niezawieranie bezpośrednich umów sprzedaży z innymi osobami na obszarze objętym wyłącznością dealera. Do tego rodzaju umowy nie mają wprost zastosowania przepisy umowy dostawy, zawarte w art. 605 k.c. i następne k.c., chociaż umowa dostawy także może być podstawą długotrwałego stosunku prawnego i gospodarczego. Jednakże umowa dealerska w sposób istotny różni się od umowy dostawy przede wszystkim tym, że jej celem nie jest tylko okresowe dostarczanie odbiorcy przez producenta określonych towarów

za umówioną cenę, lecz przede wszystkim sprzedaż tych towarów przez odbiorcę w określony sposób, promujący je na oznaczonym obszarze lub u oznaczonych nabywców. Istotną różnicę między tymi umowami stanowi także i to, że przy umowie dostawy to odbiorca ma prawo do kontroli i nadzoru toku produkcji towarów (art. 608 k.c.), podczas gdy przy umowie dealerskiej z reguły to producent kontroluje sposób sprzedaży towarów przez dealera i ustala jej zasady. Prawidłowe wykonanie umowy przez dealera wymaga dobrej współpracy producenta, przede wszystkim powstrzymania się od bezpośredniej sprzedaży towarów objętych umową u odbiorców dealera.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku, uwzględniając powództwo w zakresie kwoty głównej (art. 750 k.c. odpowiednio przepisy o świadczeniu usług) i odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności poszczególnych wymagalnych kwot z faktur (art. 481 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą spór. Na należne powodowi od pozwanego koszty złożyły się opłata od pozwu 8.212 zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika 7200zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych -Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.- Dz.U.2015.1804).

ZARZĄDZENIE

1. **odnotować,**
2. **odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,**
3. **uzasadnienie sporządzone przez sędziego.**